

Demanar perdó en nom de l'avi

Dc, 17/06/2020 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

He trobat colpidor el valent testimoni de **Jordi Pesarrodonna**, exregidor de Sant Joan de Vilatorrada, en una entrevista a la revista *Catalunya Cristiana* i que recull la seva intervenció en el cicle, “Memòria, resiliència i superació de sentiments de guerres i dictadures”, un [acte](#) organitzat per la Fundació Pere Tarrés i la Fundació Carta de la Pau dirigida a l'ONU. Ja fa dos anys, Jordi Pesarrodonna també participà en un debat on va [reconèixer](#) els fets que va fer el seu avi.

En aquesta entrevista, Jordi Pesarrodonna comenta un fet que el va trasbalsar: per mitjà de l'historiador **Quim Eloi** (responsable de Memòria Històrica del Bages) Jordi Pesarrodonna va fer saber que el seu avi havia represaliat l'avi de Quim Eloi. Militant de la CNT durant la guerra civil i membre del comitè revolucionari del Bages, com declarava Jordi Pesarrodonna, el seu avi, conegut amb el malnom de “menjacapellans”, va ser el responsable directe, a principis de la guerra civil, de l'assassinat de 8-9 persones del poble, gent benestant, de dretes i catòlica. Jordi Pesarrodonna, que també ha conegut el fill d'un altre dels homes assassinats pel seu avi, declarava en aquesta entrevista, que en saber el comportament del seu avi es va quedar astorat. I deia, amb valentia: “L'única opció que tinc és escoltar els altres testimonis i demanar perdó en nom de l'avi”, afegint encara: “Aquest és el pas que necessitem per sentir-nos alliberats”.

Aquest testimoni valent de Jordi Pesarrodonna, mostra que només el perdó, l'escolta de la víctima i la recerca de la veritat, guareixen les ferides. I que pel contrari, el ressentiment enverina els cors.

Els cristians venerem i estimem el Parnostre amb un afecte especial i en aquesta pregària que Jesús ensenyà als deixebles, demanem a Déu que es faci realitat el seu Regne, així com també el pa que hem de compartir i el perdó: el de Déu i el que ens hem de donar els uns als altres.

És per eixa pregària (on demanem el perdó a Déu i als germans) que em van sorprendre, ja fa uns anys, les declaracions a la premsa del qui va ser president de la Diputació de Castelló, **Carlos Fabra**, que deia: “Cuando rezo el Padre nuestro y llego al pasaje “perdónanos nuestras ofensas así como nosotros perdonamos a los que nos ofenden”, me lo salto. Yo no perdono a los que me han hecho vivir un auténtico calvario. No los perdonaré en mi vida”.

Per això el filòsof i teòleg **Francesc Torralba**, a propòsit del perdó, recomanava el llibre de **Vladimir Jankélevitch**, “Le pardon”, com el millor text sobre aquest tema. Torralba feia referència a **Hannah Arendt**, que reconeixia que Jesús de Natzaret era el “lloc del perdó en la defensa dels assumptes humans”, ja que és el perdó “el qui té el poder de trencar el cicle de la venjança”. Segons Arendt, deixebia predilecta del filòsof **Martin Heidegger**, “el perdó actua sempre de nou”, perquè expressa “la voluntat de canviar i de començar de nou”, una actitud pròpia dels éssers humans.

I és que el perdó, com defensa Jordi Pesarrodona, és l’esperança dels creients, perquè venç l’odi i el mal. El perdó és sempre font d’alegria i de renovació interior i també font de salut, com ho expressava sàviament mossèn **Josep M. Ballarín**. En una entrevista que li va fer **David Pagès** a Serra d’Or, mossèn Ballarín deia: “En aquest món hi ha una cosa molt important que neix del Parenostre: que Déu ens salvi del ressentiment. S’ha d’oblidar i perdonar, no sols per santedat, sinó també per comoditat. Si tens ressentiment, ho pagues tu, més que no l’altre”. I és veritat: el ressentiment fa més mal al qui el té que a aquell a qui s’odia, perquè el ressentiment és sempre font d’amarguesa i de fracàs.

També l’escriptora **M. Mercè Roca**, en la seva novel·la “Al final t’agradaré”, fa una reflexió sobre el perdó, “un tema universal”, com [deia](#) ella al *Diari de Girona*. Aquesta escriptora planteja en aquesta novel·la, “la possibilitat o no de perdonar i de ser perdonat i com ens enfrontem a la necessitat de demanar perdó i la possibilitat de donar-lo o no”. Per això M. Mercè Roca es pregunta “qui és més fort, qui demana perdó o qui perdona?” i també “si es pot perdonar tot”.

Sant Pau expressava d’aquesta manera l’actitud del cristià que vol ser fidel a l’Evangeli: “Revestiu-vos de sentiments de bondat, de mansuetud, de paciència; suporteu-vos els uns als altres i perdoneu-vos mútuament si algú té contra un altre un motiu de queixa; tal com el Senyor us perdonà, feu-ho també vosaltres” (Col 3: 12-13)

El perdó i l’amor (que són com les dues cares d’una moneda) han de ser els distintius dels seguidors de Jesús de Natzaret i de tots els homes i dones de bona voluntat. Només perdonant i estimant, els cristians farem creïble la nostra fe. Si no, tot seran paraules buides i discursos sense continguts!

Com diu el teòleg basc **Joseba Andoni Pagola**, “La negació del perdó ens sembla la reacció més normal i fins i tot la més digna davant l’ofensa, la humiliació o la injustícia. Però no és això el que humanitza el món! Una parella sense comprensió mútua es destrueix. Una família sense perdó és un infern. Una societat sense compassió és inhumana”.

Conten d’un pare del desert que deia al seu deixeble: “El teu amor serà com el de Déu, quan en el teu cor hagis perdonat al teu germà, fins i tot abans que ell et demani perdó”. Només així podrem construir un món en pau i més humà. I és que

com digué **Martin L. King**, “El qui és incapaç de perdonar, és incapaç d’estimar”.

Com deia molt encertadament el periodista **Sebastià Alzamora** en relació a la portada de la revista *Charlie Hebdo* després dels assassinats terroristes, “El perdó, sobretot en els moments més difícils, és el primer signe, no tan sols de civilització, sinó d’humanitat”. I el papa **Francesc** en el seu missatge amb motiu de la Jornada Mundial de Migrants i Refugiats, ens diu: “Només amb una escolta humil i atenta podrem arribar a reconciliar-nos de veritat”. I és que com diu el papa, “gràcies a aquesta escolta, tenim l’oportunitat de reconciliar-nos amb el proïsme, amb tants descartats, amb nosaltres mateixos i amb Déu, que mai no es cansa d’oferir-nos la seva misericòrdia”. Per això és tan important el testimoni de Jordi Pesarrodona i la reflexió de l’escriptora M. Mercè Roca a la seva novel·la.

I és que com ha dit mossèn **Gaspar Mora** (Qüestions de Vida Cristiana, nº 265) “l’amor que perdona ha de portar a una situació nova, a la reconciliació fraternal entre els qui havien estat enfrontats”, ja que “el perdó arrela en el mateix misteri de l’amor de Déu davant del pecat humà, revelant així la veritable plenitud humana”.